

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 839/2018
04.02.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић, Данијеле Николић, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Драгољуб Нешковић адвокат из ..., против тужене „Војвођанске Банке“ АД - Филијала у ..., чији је пуномоћник Милан Ивошевић адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 4094/16 од 03.10.2017. године, у седници већа одржаној дана 04.02.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 4094/16 од 03.10.2017. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 4094/16 од 03.10.2017. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Чачку П1 208/15 од 11.05.2016. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена да на име накнаде штете због мање исплаћене зараде за период од 27.03.2009. године до 30.12.2010. године исплати тужиоцу износ од 930.325,40 динара са законском затезном каматом на појединачне новчане износе наведене у овом ставу изреке почев од означених датума па до исплате, све у року од осам дана од дана пријема пресуде под претњом извршења. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да на име трошкова парничног поступка исплати тужиоцу износ од 200.946,00 динара у року од осам дана од дана пријема пресуде под претњом извршења.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 4094/16 од 03.10.2017. године одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена пресуда Основног суда у Чачку П1 208/15 од 11.05.2016. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је, на основу члана 404. ЗПП, благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права.

Тужилац је поднео одговор на ревизију.

Према одредби члана 404. став 1. ЗПП, ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако Врховни касациони суд оцени да је потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, уједначити судску праксу или дати ново тумачење права (посебна ревизија).

Тужена, позивајући се на одлуке судова (пресуде Врховног суда Србије Рев II 408/2001 од 13.03.2002. године и Рев II 567/2006 од 25.05.2006. године; пресуду Окружног суда у Београду Гж I 1921/2009 од 11.11.2009. године и пресуду Апелационог суда у Крагујевцу ГжI 1274/14 од 24.07.2014. године), предлаже одлучивање о посебној ревизији ради уједначавања судске праксе у примени члана 191. Закона о раду, у споровима за накнаду штете због незаконитог отказа уговора о раду у ситуацији када је решење о отказу уговора о раду поништено због формалног недостатка, и у вези с`тим примене института облигационог права прописаних Законом о облигационим односима.

По оцени Врховног касационог суда, не постоји потреба за одлучивањем о посебној ревизији из разлога које тужена наводи. Нижестепени судови су у овом спору исправно тумачили и применили члан 191. Закона о раду када су усвојили тужбени захтев са образложењем да само постојање правноснажне судске одлуке којом је утврђено да је запосленом незаконито престао радни однос аутоматски даје право на накнаду штете у висини изгубљене зараде и других примања која том запосленом припадају по закону, општем акту и уговору о раду, уз уплату припадајућих доприноса за обавезно социјално осигурање. Такво тумачење наведене одредбе уставноправно прихватљивим сматра и Уставни суд (одлуке Уж 776/2012 од 11.04.2013. године и Уж 3117/2015 од 18.05.2017. године), са образложењем да је Закон о раду у том погледу посебан закон у односу на Закон о облигационим односима, и да у својим одредбама које регулишу право запосленог поводом незаконитог отказа не садржи одредницу, нити упућујућу норму о сходној примени Закона о облигационим односима, односно његових правила о деликтној одговорности.

Из наведених разлога, не само да нема места одлучивању о посебној ревизији тужене ради уједначавања судске праксе, већ не постоји ни потреба за новим тумачењем права или разматрањем правних питања од општег интереса, односно у интересу равноправности грађана.

Сходно изложеном, одлучено је као у првом ставу изреке.

У споровима за наплату новчаних потраживања из радног односа о дозвољености ревизије одлучује се као у имовинскоправним споровима, сходном применом члана 403. став 3. ЗПП.

Према тој одредби, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

У конкретном случају, вредност предмета спора је очигледно нижа од динарске противвредности тог износа, због чега је применом члана 410. став 2. тачка 5. и члана 413. ЗПП одлучено као у другом ставу изреке.

Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић